

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **T.K.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 č.j. KUOK/81112/2010, ve věci rozhodnutí o odstranění stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27.10.2010 č.j. KUOK/81112/2010 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.760,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Švestáka, advokáta se sídlem v Šumperku, Starobranská 4.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 č.j. KUOK/81112/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 30.4.2010 č.j. MUSP 46416/2010, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby – zděného objektu včetně jímky na vyvážení v Rejhoticích na pozemku p. č. 379, 1255/1, 1255/2 v k.ú. Rejhotice.

V podané žalobě žalobce vznesl tyto žalobní námitky:

- kontrolní protokol ze dne 8.1.2009 nelze pokládat za relevantní podklad pro vydání rozhodnutí, neboť zjištění zde uvedená jsou irelevantní, když jednak žalobce popírá, že by byl stavebníkem stavby a dále správnímu orgánu nebylo jasné, na kterém pozemku se vlastně stavba nachází;
- ačkoliv žalobce v průběhu řízení tvrdil, že stavba stojí nejméně od roku 1987 a žalobce jej spolu s přilehlými pozemky koupil v roce 1998, správní orgány obou stupňů tato tvrzení, která jsou doložitelná, žádným způsobem nereflektovaly, čímž porušily ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), neboť se jednalo o řízení z moci úřední, kdy správní orgán měl povinnost se s těmito skutečnostmi vypořádat;
- žalobci bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když správní orgán I. stupně mu žádným způsobem nesdělil, že by byl s opatřováním podkladů k vydání rozhodnutí hotov, ačkoliv žalobce vyjevil, že existují další důkazy, jež hodlá navrhnout. Tuto procesní vadu nenapravil ani žalovaný, který navíc nepravdivě uvedl ve svém rozhodnutí, že žalobci bylo toto právo umožněno;
- správní orgány obou stupňů porušily ust. § 37 odst. 3 správního řádu, když nevyzvaly žalobce k doplnění vadného podání, kterým bylo jeho odvolání, jež nemělo náležitosti řádného podání podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přičetl k tíži žalobci, že ve svém odvolání žádné skutečnosti neuvedl, a proto neměl o čem rozhodovat a co přezkoumávat, přičemž výslovně uzavřel, že odvolání je nedůvodné, neboť neobsahuje žádné konkrétní důvody. Správní orgány žalobce nejen nepoučily ve smyslu ust. § 4 odst. 2 správního řádu, ale ani mu k tomu neposkytly přiměřenou lhůtu podle ust. § 39 téhož předpisu.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že správní orgán I. stupně nařídil odstranění stavby, protože vlastník stavby tuto provedl bez příslušného povolení stavebního úřadu a nepředložil žádost o dodatečné povolení stavby. V podaném odvolání bylo uvedeno, že žalobce podá vysvětlení ve lhůtě 35 dnů. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 88 odst. 1 správního řádu předá správní orgán spis se svým stanoviskem odvolacímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání, nemohl správní orgán I. stupně čekat na doplnění ve lhůtě 35 dnů. Uvedená stavba vyžadovala územní rozhodnutí a stavební povolení, která není možné vydat dodatečně, proto muselo být vedeno řízení v souladu s ust. § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon). Žádný jiný postup nebyl možný. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že pro možnost dodatečného povolení musí být doloženy podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, což

však vlastník stavby neučinil, když nepodal ani žádost o dodatečné povolení stavby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.), přičemž byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně na základě podnětu společnosti RWE Distribuční služby, s.r.o. nařídil na den 16.12.2008 kontrolní prohlídku stavby zděného objektu a vodovodní přípojky v Rejhoticích na pozemku p. č. 1255/1, 1255/2 v k.ú. Rejhotice (dále jen stavba) ve vlastnictví žalobce. Dle protokolu o provedení kontrolní prohlídky ze dne 8.1.2009 se na pozemku p. č. 1255/2 případně p. č. 1255/1 (přesně nemohlo být zjištěno) nachází zděná stavba, která obsahuje WC pro ženy a muže, pokladnu s drobným občerstvením a denní místnost pro lyžaře. Jedná se o přízemní nepodsklepenou stavbu se sedlovou střechou o půdorysných rozměrech 4,6 x 20,8 m s rozvodem elektrické energie a vodovodní přípojkou. Dále je uvedeno, že stavbu postavil žalobce v průběhu dubna až listopadu 2008 bez stavebního povolení. Žalobce má povolenou vodovodní přípojku pro zasněžování sjezdovky, a to z vodoteče, což potvrdil také zástupce obce Loučná nad Desnou. Žalobce se do protokolu odmítl vyjádřit. Žalobce v rámci kontrolní prohlídky nedoložil žádné doklady, které byly požadovány výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 16.12.2008 (doklady prokazující právní stav stavby podle stavebního zákona, zaměření výše uvedené stavby, stavební deník). Dne 13.2.2009 zahájil správní orgán I. stupně řízení o odstranění stavby a vyzval účastníky k uplatnění námitek ve lhůtě 10 dnů. Žalobce se vyjádřil podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně 2.3.2009 a současně požádal o prodloužení lhůty. Dalším podáním ze dne 16.3.2009 podal další vyjádření spolu s žádostí o přerušení řízení. Uvedl zde, že stavba stojí nejméně od roku 1987, kdy ji provozoval předchozí vlastník, od něhož žalobce koupil nemovitosti v roce 1998. Dále se domnívá, že koexistence plynárenského zařízení a objektu v jeho vlastnictví je možná, neboť se tyto vzájemně neohrožují. Má v úmyslu vyvolat jednání s RWE Distribuční služby, s.r.o. za účelem možnosti dohody podle ust. § 68 odst. 6 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v platném znění, a proto požádal o přerušení správního řízení na dobu 12 měsíců. Usnesením ze dne 3.6.2009 č.j. MUSP 53921/2009 správní orgán I. stupně řízení přerušil do 16.3.2010. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 17.3.2010 žalobce podal žádost o přerušení řízení a dodatečné prodloužení lhůty, v níž uvedl, že žádá o přerušení řízení nejdéle do 31.5.2010 tak, aby bylo možné realizovat jednání se společností RWE Distribuční služby, s.r.o., které má proběhnout 29.3.2010 a po tomto datu žalobce s jistotou sdělí, zda došlo k dohodě či je nutno setrvat do klimaticky příznivějších dnů, když především pro klimatické podmínky nebylo možno dříve uskutečnit jednání s jmenovanou společností na místě samém. Dne 30.4.2010 č.j. MUSP 46416/2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž nařídil žalobci odstranění stavby. Sdělením ze dne 3.5.2010 reagoval správní orgán I. stupně na žádost žalobce o přerušení řízení a uvedl zde důvody, pro které ji neakceptoval. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 10.5.2010 podal žalobce proti rozhodnutí o odstranění stavby odvolání s tím, že jeho odůvodnění předloží ve lhůtě

35 dnů. Současně namítl podjatost všech úředních osob stavebního úřadu. Dne 7.6.2010 předložil správní orgán I. stupně správní spis s odvoláním žalovanému, který dne 27.8.2010 vydal napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle ust. § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ust. § 82 odst. 2 věty první a druhé správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Žalobní námitku směřující proti porušení procesního práva žalobce stanoveného § 36 odst. 3 správního řádu shledal krajský soud důvodnou. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen vyzvat účastníky řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Zákon zde stanoví pouze dvě výjimky, kdy správní orgán účastníka řízení k vyjádření se k podkladům nevyzývá, a to v případě, kdy jde o žadatele, jehož žádosti se v plném rozsahu vyhovuje a dále v případě, kdy se účastník tohoto svého práva vzdal. V posuzované věci však nedošlo ani k jedné z těchto zákonem předvídaných skutečností, a proto bylo povinností správního orgánu I. stupně dát žalobci jako účastníkovi řízení možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, a to i za situace, kdy v době od vydání rozhodnutí o přerušení řízení nedošlo ve spise k žádným dalším úkonům či shromáždění důkazů, neboť správní orgán měl v úmyslu vydat meritorní rozhodnutí. Právo účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí je jedním ze základních procesních práv správního řízení vyplývajícím z Listiny základních práv a svobod, resp. obecně z práva na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 Listiny základních a svobod). Za nesprávný je nutno označit také postup správního orgánu I. stupně, kdy důvody, pro které nevyhověl žádosti žalobce o další přerušení řízení, uvedl až ve sdělení zaslaném žalobci po vydání prvostupňového rozhodnutí. Jestliže žádost o přerušení řízení časově předcházela vydání meritorního rozhodnutí a žalobce v ní sdělil konkrétní důvody žádosti, bylo nezbytné, aby se s jejím obsahem správní orgán vypořádal ještě před vydáním meritorního rozhodnutí, a to z důvodu právní jistoty účastníka ohledně dalšího průběhu řízení, minimálně také proto, aby žalobce na základě znalosti stanoviska správního orgánu mohl tomuto přizpůsobit své avizované jednání se společností RWE Distribuce, s.r.o. Takový postup by byl zcela v souladu s logikou správního řízení a jeho vedením v souladu se zásadou součinnosti vyjádřenou v § 4 správního řádu.

Důvodnou shledal krajský soud také žalobní námitku směřující proti postupu správních orgánů obou stupňů v souvislosti s podáním odvolání, které nebylo odůvodněno. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalobce, že povinností správního orgánu I. stupně bylo postupovat v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, tj. vyzvat žalobce k odstranění nedostatků podání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Odvolání ve smyslu ust. § 82 správního řádu je jednou z forem podání, pro něž platí ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Pokud uvedeným způsobem nepostupoval správní orgán I. stupně, bylo na místě, aby se citovaným ustanovením řídil žalovaný, který však nápravu nezjednal a naopak o odvolání vykazujícím zřetelné vady spočívající v absenci zákonem předepsaných náležitostí napadeným rozhodnutím rozhodl. Ve smyslu ust. § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu sice může odvolací správní orgán ve věci rozhodovat, postrádá-li odvolání uvedení, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, když v takovém případě se má za to, že se domáhá přezkumu celého rozhodnutí. Takový postup však neplatí pro případ, kdy odvolání postrádá také specifikaci toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo (§ 82 odst. 2 věta první správního řádu). V posuzované věci podané odvolání právě tyto taxativní náležitosti postrádalo, takže na místě byl postup dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu a žalovaný za této procesní situace nebyl oprávněn vydat napadené rozhodnutí. Pokud žalovaný na str. 3 v odst. 4 konstatuje, že účastníkům řízení byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění nebo další důkazy, je toto tvrzení žalovaného v hrubém rozporu s obsahem správního spisu, když nesprávnost postupu správního orgánu I. stupně ve vztahu k právu žalobce vyplývajícimu z ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla již soudem konstatována výše. I toto pochybení správního orgánu I. stupně mohl žalovaný, za předpokladu řádně vedeného odvolacího řízení, napravit, což však neučinil.

Za daného procesního stavu se krajský soud nezabýval důvodností prvních dvou žalobních námitek, vztahujících se k rozsahu zjištění a vyhodnocení skutkového stavu, neboť má za to, že tyto námitky souvisí s úspěšnou námitkou žalobce vztahující se k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když realizace tohoto procesního práva žalobce v dalším řízení vytvoří prostor pro případné doplnění důkazů a následné vyhodnocení provedených důkazů, takže posouzení skutkové stránky za daného procesního stavu považuje soud za předčasné.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadené rozhodnutí nemá oporu ve správních spisech a vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a také pro porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly v souvislosti s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,-

Kč, tj. celkem 4.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Odměna právnímu zástupci žalobce byla podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, tj. na 5.760,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Pokud bude kasační stížnost podána po 1.1.2012, podává se přímo k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30.11.2011

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu